

Писмо призив на съюза на българските художници по творческите съюзи

"Не искам да има повече хлор, когато има хлор ми став
лошо, повръщам, боли ме глебата, немога да дишам,
възпаляват ми се очите"

Боряна - 12 годишна

Създатели на българската култура,

Пет години гражданите на едни от най красивите български градове живеят в обстановка на химическа война. Истемските граници на пораженията не можем дори да си представим. Плодът в утробата на майката о мъртав, преди да се роди, децата грудно ще стигнат годините на възрастните, природата постепенно, но сигурно загива - голи клози и мъртви птички, въздухът не стига... Русенци живеят осъдени и обречени в обстановка на постоянен страх и тревсга. Атмосферата е отровна многократно над всички допустими граници и норми. Хората губят доверие в институции, в ръководства и най много в силите на човешката взаимопомощ и солидарност. В последно време се направих известни положителни стъпки. Беше съобщено, че заводът е сиря за реконструкция, но има отделения, които продължават убийственото производство. Тези дни Русе беше отново покрит с гъст отровен облак. Излишно е да доказвам отговорността, която носим всички - особено хората, които имат творчески сили и обществени възможности за влияние и въздействие. Това, което не е възможно официално да се постави, ние сме длъжни да го кажем и то така, ч да се чуе и разбере. Глъсът на изкуството винаги е имал силата на истината. Мовече от всякога този глас трябва да гърми като тревозна камбана. Град Русе съдбата на русенци е изпитание за съвестта на нацията, изпитание е и за българските художници, писатели, журналисти, композитори, артисти, изпълнители. Никой няма да ни прости, че не сме били информирани за това, което става, че сме били съобразителни повече отколкото позволява човешкото достойнство, че сме били не малко гражданци, когато е трябвало да бъдем художници. Създателите на духовни ценности нямат право на равнодушие. Мълчанието боли повече от пораженията от отровния газ.

ВИК ЗА ПОМОЩ.... така започват хилядите писма на майките от Русе. Ето някои от тях... "иснаме да се премахнат тези химически заводи. Ще доцупете ли да има други истини след Чернобил и Бопал? Нямаме ли право на бълеще, ние 250 х. жители на гр. Русе? Иснаме да живеем и работим нормално без страх. Подкрепете нашето искане "....

..... "Изпитвам страх, ужас и мъка. Ако стане авария? Живеем на кея. Близнаците ми ходят на училище. На последната родителска среща другарка каза, че ще връща децата, които са без маски в чангите. Така ли трябва да живеем! И децата вече се страхуват за живота си. Къде да го намеря този чист въздух? "

..... "Достатъчни баха пет години, през които бяхме оравяни с хл. Достатъчно много спонтанни аборти, достатъчно мъртвородени деца, достатъч

родени изроди . СТОП ! Достатъчно време мина откакто врим в този хлорен каз без да се дава гласност с надеждата, че въздухът ще се оправи. Търпението н е изчерпано. Смятаме, че и ние като всички останали граждани на нашата Репу лика имаме право да живеем с перспектива, да градим бъдещето на нашите дед и внуци. ДА СЕ СПРАТ ХЛОРИТЕ ЗАВОЛИ - това е искането на всички майки, кои то искат да запазят живота на своите деца... Молим и се надяваме на подкреп Молим, подкрепете ни !

БЪЛГАРСКИТЕ ТВОРЦИ ТРЯБВА ДА ОТГОВОРЯТ НА ТОЗИ ВИК ЗА ПОМОЩ !

Със средствата на своето изкуство, с общественото си присъствие и авторитет - заедно да създадем обстановка на ВЗАИМОПОМОЩ и СОЛИДАРНОСТ с гражданите на град Русе. Социалистическа България има сили и възможности да гарантира живота на своите граждани. Разбираме, че въпросът има политиче ка страна, но когато става дума за живота и съдбата на хора, никакви съобре ления нямаат и немогат да имат място. Няма по висша политика от ЧОВЕКА - от тази, показана на дело, а не на думи ! Българския народ трябва да знае исти нага ! Съдбата на Русе е съдба на нацията.

ГРАД РУСЕ НЕ БИВА ДА ЗАГИНЕ !

ХОРАТА ТРЯБВА ДА ЖИВЕЯТ !

5.II.1988 год.

Управителен съвет на съюза на българските художници.

Редакцията на в-к "Народна култура" присъединява своя глас към писме- та - призив на СБК.

Подкрепете го и вие творци на културата !

Гръдът на музиката и на живописата , на Баба Тонка и Захари Стоя нов, на Българо-румънското братство заслужава това !

В-к "Народна култура" бр. 7 от 12.II.1988год.